

28 сакавіка бягучага года адносна нядаўні выпускнік Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры і мастацтваў Павел САПОЦЬКА, які ўзначальваў мастацкую галерэю “Універсітэт культуры”, стаў дырэктарам Нацыянальнага гістарычнага музея Рэспублікі Беларусь. Для многіх такі кадравы ход быў нечаканым: іншым разам маладосць у нас лічыцца ці не заганай. Але факт застаецца фактам: малады ды амбіцыйны, станюча зарэкамендаваўшы сябе на першым рабочым месцы, узняўся на чарговую і вельмі адказную кадравую прыступку. А гаспадарка яму дасталася, мякка кажучы, няпростая. На сустрэчу з журналістамі “К” Павел Сапоцька запрасіў і сваіх калег — намеснікаў і кіраўнікоў музейных філіялаў.

Яўген РАГІН / Фота Сяргея ЖДАНОВІЧА

“Не маю права на памылку”

Музейная справа вачыма новага кіраўніка Нацыянальнага гістарычнага музея

— Да месца, як падаецца, паказку згадаць: “Міхайл Аркадз’евіч! Вы моцны, вы зможаце. — Яша, я — разумны. Я нават і не вазьмуся”. Вы, Павел Міхайлавіч, разумны, але ўзяліся. Не было жадання адмовіцца?

— Не было. Праца цікавая. У нас — вялікая колькасць праектаў і вельмі важных спраў. Адна з самых галоўных — узвядзенне з нуля новага музейнага будынка па праспекце Пераможцаў. Цяпер распрацоўваецца архітэктурна-мастацкае рашэнне экспазіцыі, узгадняецца размяшчэнне залаў і абсталяванне па паверхах. Думаю, што на 2020 — 2021 гады прыпадзе мантаж музейнай экспазіцыі ў новым будынку. Натуральна, не спыняюцца шчыраванні і на той базе, што пакуль маем. Гаворка пра навукова-асветніцкую, метадычную, міжнародную дзейнасць у кожным з філіялаў.

— Вельмі цікава дзедацца, з якімі эмоцыямі ўзяліся за справу?

— З самымі станоўчымі. Адрозна сказаў калегам, што адчуваю вялікую адказнасць. І толькі цяпер, калі паглыбляюся ў справу, пачынаю разумець маштабы гэтай адказнасці. Музей — нацыянальнага ўзроўню, музей — гістарычны. Значыць, тут і ідэалагічны складнік на першае месца паўстае... Але па-ранейшаму адчуваю ўздых і жаданне працаваць, бо ёсць каманда,

цудоўны калектыў, які якасна выконвае свае абавязкі. Колькасць запатрабаваных імпрэз — таму доказ. А праблемы мы прывычаліся называць задачамі. І яны для таго і існуюць, каб іх вырашаць.

— З галерэі “Універсітэт культуры” вас забралі, можна сказаць, на ўзлёце. Апошняя акцыя там — за-слугоўвае ўвагі. З усіх (!) школ мастацтваў краіны сабралі каля паўтары тысячы лепшых мастацкіх работ, для выставы адабралі — каля 250. Каталог, выдадзены пасля мерапрыемства, і па сёння мае самы станоўчы розгалас у рэспубліцы.

— Так. Акцыя, на мой погляд, атрымалася.

— Хочацца нагадаць вашым калегам, Павел Міхайлавіч, што вы — выхаванец кафедры менеджменту сацыяльна-культурнай дзейнасці Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры і мастацтваў, якая выпускае “злых” да працы і амбіцыйных спецыялістаў. І ў сувязі з гэтым вось якое пытанне.

Вам не падаецца, што сёння цяжка знайсці наўкола аднадумца, які, разумеючы карысць стасункаў, стане вашым надзейным партнёрам ці спонсарам. Востры недахоп маладых кадраў з перспектывным мысленнем?

— Цалкам згодны. У нас інстытута менеджменту няма ўвогуле. Так, кафедры ў пэўных вышэйшых установах ёсць. Але як паказвае практыка, патрэбны моцны корпус менеджараў, прадзюсараў, арт-крытыкаў...

— Універсітэт культуры цяпер таксама глядзіць на вас з надзеяй.

— Я ўвогуле права на памылку не маю.

— У якім стане прынялі ад папярэдніка гаспадарку?

— Канешне, задач шмат. Матэрыяльна-тэхнічныя, фінансавыя пытанні не даюць сёння спакойна спаць любому кіраўніку сферы культуры. Самае галоўнае, што аўра ў калектыве добрая. Паколькі фінансаванне ўзвядзення новага будынка і стварэння экспазіцыйных планаў хацелася б

лепшае, пэўныя грашовыя пытанні будзем імкнуцца вырашаць сіламі музея і пры падтрымцы партнёраў-спонсараў.

— Што будзеце рабіць з фондасховішчамі, рэстаўрацыйнымі майстэрнямі?

— Тут спадзеў толькі на новы будынак. Хочацца не толькі захоўваць належным чынам, але і максімальна шырока выкарыстоўваць фонды для сістэмных асветніцкіх акцый. Артэфакты павінны працаваць.

— Знешне новы музей будзе адпавядаць сваёй ідэі? У Туле, да прыкладу, музей зброі падобны да шлема старадаўняга ваяра.

— Адрозна наш архітэктар Алег Вараб’ёў звярнуў увагу не толькі на архітэктурны выгляд будынка, але і на гістарычны бок як інтэр’ера, так і экстэр’ера. Мы зараз вельмі шчыльна з ім супрацоўнічаем.

— Новы будынак размесціцца насупраць Музея гісторыі Вялікай Айчыннай вайны. Канкурэнцыі не баіцеся?

— Калі б гэтай канкурэнцыі не было, варта было б яе прыдумаць. Галоўнае, каб канкурэнцыя была адэкватнай ды здаровай. Толькі ў такім выпадку яна перарастае ў супрацоўніцтва. Дарэчы, у нас — шмат праектаў у гэтым кірунку. У тым ліку і з Нацыянальным мастацкім музеем.

Калі гаворка зайшла пра тэхнічнае ўзбраенне новага музея, намеснік дырэктара Аляксандр Храмы зазначыў, што пра інфармацыйныя

